

Splendoare

MarianP

Splendoare

Privirea ți-era toată grădini de albe flori
Și colțul de batistă îți mirosea a iarbă,
Era un pic amurg, Luna-ncepea să soarbă
Din verdele câmpiei petale de flori.

Era lumina nopții un drum prin fiecare
Și ne-mbiau salcâmi cu fluturi de târziu,
Erai șoptă prin crengi eu glas voiam să-ți fiu
Și gând de crisalidă pe-un strop de-mbrățișare.

Zbura nectar de roze din pletele-ți rebele
Și îți prindeam miresme cu foc de Lună Nouă;
Tu mă prindeai de valuri, eu îți vorbeam cu rouă
Din trandafirii vieții, stropiți cu acuarele.

Sub timpul meu de frunze duceam dor de alei
Mă deschiam la noapte și te chemam din ieri,
Tu mă chemai pe nume din desfrunzit de meri
Și ne urcam în mâine pe munți de ghiocci.

Când tu chemai cocorii, cădea pe gânduri gerul
De prin fântâni de stele sorbeam din necuprins,
Eu mă-ntrupam în păsări fiind de zbor atins
Și te purtam pe umeri, un astru cât tot cerul.

Mă coborai în tine pe strada cu mult Soare
Mă închideai în suflet și mă purtai în haine,
C-un dor ținut în mâini mă îmbrăcai în taine
Iar noi pluteam enigmă, ca algele în mare.

Erau cinci anotimpuri pe un divan de ani
Se odihneau în basm, în nori, în ireal,
Le număram cu ochii înveșmântați în val
Și le purtam în muguri și ramuri de castani.

Nu ne durea vreo toamnă, nu sufeream de vânt
Nu înflorea vreo piatră în umbra vreunui pas,
Speram printre luceferi să facem un popas
Și rezemați de noapte să facem legământ,

Că-n dragostea de viață, de noi, de răsărit

Va clocoti oceanul, se va-nvârti Pământul...
Ne vom iubi-n tăcere, ne vom iubi cuvântul
În visul de splendoare pornit din asfințit.

22.01.2016